

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3121/2019
05.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Видић адвокат из ..., против тужених ББ и малолетне ВВ, обе из ..., коју заступа законска заступница ББ, а чији је пуномоћник Биљана Вишекруна адвокат из ..., ради издржавања, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 226/19 од 17.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 05.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 226/19 од 17.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П2 54/18 од 21.12.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужилац АА из ... да на име доприноса за издржавање малолетне ВВ из ..., плаћа месечно износ 7.000,00 динара, почев од 13.01.2017. године као дана подношења тужбе па убудуће док за то постоје законски услови и то унапред најкасније до 20. у месецу за текући месец с тим што је доспеле износе дужан исплатити одједном са законском затезном каматом почев од сваког 20. у месецу за претходни месец па до исплате, све на руке тужене ББ из ... путем поштанске упутнице у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 226/19 од 17.04.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужених је делимично усвојена и делимично одбијена и пресуда Основног суда у Сремској Митровици П2 54/18 од 21.12.2018. године преиначена у ставу првом изреке, тако што је обавезан тужилац АА да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне ВВ, поред

досуђених 7.000,00 динара месечно, плаћа још 3.000,00 динара – укупно месечно 10.000,00 динара најкасније до 20. у месецу за текући месец, а доспеле рате одједном са законском затезном каматом почев од сваког 20. у месецу за претходни месец па до исплате, све на руке законске заступнице ББ из ..., путем поштанске упутнице и у року од 15 дана под претњом извршења. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из разлога предвиђеног чланом 407. став 1. тачка 4. (погрешна примена материјалног права) и став други Закона о парничном поступку (погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање).

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су родитељи малолетне ВВ, рођене године. Тужилац је рођен ... године. Завршио је средњу школу и запослен је у привредном друштву које обавља послове обезбеђења објеката. Ради у сменама – прву смену од 07,00 до 19,00 сати, након које је слободан 24 сата и другу смену од 22,00 до 07,00 сати, након које је слободан следећих 48 сати. Повремено ради и ванредне смене, у време када би иначе имао право на одмор од рада. Својим радом остварује зараду која се, у периоду јануар 2017. године – август 2018. године, кретала у распону од 24.000,00 динара до 41.000,00 динара месечно. Зарада тужиоца оптерећена је ратом кредита у висини од 100.000,00 динара, узетог за адаптацију собе у породичној кући његових родитеља у којој би боравила малолетна ВВ када време проводи са њим, ради полагања возачког испита. Од зараде тужилац задовољава своје личне потребе у износу од 8.000,00 динара месечно, учествује у трошковима коришћења породичне куће у којој живи са родитељима са износом од 3.000,00 динара месечно и сноси трошкове превоза до радног места преко износа од 1.200,00 динара који му послодавац надокнађује. Тужилац је здрав и радно способан, а нема обавезу издржавања других лица. Тужена ББ је рођена ... године. Завршила је средњу школу. Запослена је и њена зарада се, у периоду јануар 2017. – март 2018. године, кретала у распону од 28.000,00 до 42.000,00 динара месечно. Зарада ове тужене оптерећена је ратом кредита у износу од 12.500,00 динара месечно који је, заједно са својим ванбрачним партнером, узела за куповину стана. Малолетна ВВ живи са мајком и за задовољавање њених потреба месечно је неопходан износ од 20.000,00 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је, имајући у виду материјалне прилике у породицама странака и потребе малолетног детета, применом члана 154. Породичног закона обавезао тужиоца да за издржавање малолетне ВВ месечно плаћа износ од 7.000,00 динара.

Одлучујући о жалби тужених, другостепени суд је применом чланова 75, 154, 160. и 162. став 3. Породичног закона повисио износ издржавања и обавезао тужиоца да, поред износа 7.000,00 динара досуђеног првостепеном пресудом, за издржавање малолетног детета плаћа месечно износ од још 3.000,00 динара. По налажењу тог суда, оба родитеља су у могућности да са једнаким износом доприносе издржавању малолетног детета, за чије потребе је месечно неопходно 20.000,00 динара, што је иначе ниже од минималне суме издржавања. Тужилац нема обавезу издржавања других лица и с обзиром на своју животну доб и посао који сада обавља, има могућност да се додатно ангажује и тако обезбеди потребна средства за издржавање свог малолетног детета. Због тога, по схватању првостепеног суда, плаћањем износа од 10.000,00 динара месечно на име испуњења своје законске обавезе издржавања малолетног детета тужиочева животна егзистенција неће бити угрожена.

По налажењу Врховног касационог суда, приликом одлучивања о висини тужиочеве обавезе издржавања малолетног детета другостепени суд је правилно применио одредбе члана 160. и 162. Породичног закона, због чега нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Тужилац остварује редовна месечна примања у висини која омогућава плаћање издржавања досуђеног у фиксном новчаном износу. Организација његовог рада – рад у сменама у трајању од по 12,00 сати, након којих има право на одмор од 24 сата, односно 48 сати, омогућава додатно радно ангажовање тужиоца и стицање допунске зараде, а евентуални рад у ванредним сменама, по логици ствари, значи и већу зарату коју он остварује у радном односу. У том контексту нису од значаја наводи тужиочеве ревизије да због рада у ванредним сменама није у могућности да се додатно радно ангажује и зато погрешном чињенично-правном закључку другостепеног суда, да може доприносити издржавању малолетног детета са износом од 10.000,00 динара месечно, јер постоји могућност његовог додатног радног ангажовања. Неоснован је навод ревизије да је висину издржавања требало одредити у односу на основну зарату тужиоца, која износи 25.000,00 динара месечно, јер се при одлучивању о висини издржавања узимају у обзир сви приходи дужника издржавања, па и они који се остварују прековременим радом.

О трошковима поступка одлучено је правилном применом члана 204. Породичног закона.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић